

Nagyböjti füzet

Ifjúságpasztorációs Iroda
Szeged, 2017

Szerkesztette:
egyetemisták, katekéták,
világi apostolok és papok gondolataiból
Jancsó Mária, Kónya Mihály

Lektorálta:
Szűcs Klára

Ha a napi gondolatokat elektronikus levél formájában szeretnéd megkapni, akkor keresd fel a weboldalunkat:

www.ipcszeged.hu

Nagyböjti füzet 2017 menüpontot

vagy a

<https://www.szepi.hu/mailman/listinfo/uzenet> oldalt!

Örömmel olvasnánk észrevételeidet, ha elküldenéd a következő e-mail címre: ipc.szeged@gmail.com

Készült a Szeged - Csanádi Egyházmegye
Ifjúságpasztorációs Irodájának gondozásában 1000
példányban.

Ne féljetek, a föltámadt Jézus hazavár benneteket!

Adventben készültünk a mennyből közénk jövő Krisztus fogadására. Nagyböjtben készülünk a Megváltó Krisztussal történő találkozásra. Akkor átéltük, hogy szeret az Isten, ránk mosolygott a cse-csemő, s talán megtisztult lelkünkkel visszamosolyogtunk. Most a vérverejtékező Krisztussal, a keresztet hordozó Emberfiával, a kereszten meghaló Megváltóval kell találkoznunk. A húsvéti Győztes-sel való találkozás azonban értelmet ad mindennek.

Az Olajfák hegyén leboruló, vergődő Isten-Embert figyeljük meg. Ő, aki a bűnt soha el nem követte, a Sátán kísértésének háromszor is ellentmondott; most a világ minden emberének minden bűnét veszi lelkére, s mint a világ legbünyösebbje néz szembe az embert teremtő Atyával. Egykor Izrael templomába maguk helyett áldozati bárányokat vittek, öltek meg és égettek el a bűnökért engesztelésül. Most a világ minden emberének minden bűnéért kell áldozatot bemutatnia. Csak egy Bárányt, az Isten-Bárányát, saját-magát. „Atyám, ha lehetséges múljék el tőlem e pohár... de azért ne az én akaratom legyen, hanem a tiéd.” Vére hull, de akarata szilárd: ÉRTEM is vállalja az áldozatot, hiszen az én bűneim is ott vannak az áldozati oltáron.

Hányszor mondom ki: soha többet... Lelkem

Joel 2,12-18 Zsolt 50 2Kor 5,20-6,2 Mt 6,1-6.16-18

„Térjetez meg!” (Joel 2,12)

A hamvazószerdával megkezdődik a nagyböjti időszak, melyben az olvasmányok arra hívják az embert: **„Térjetez meg!”**

A megtérés, a változás sokszor szárazsággal kezdődik és kemény szenvedéssel is jár. Ezért szeretjük elodázni ezt a lépésünket, miközben elfeledjük, hogy a megtérés szabadulást is jelent.

Amikor Isten kivezeti választott népét az egyiptomi fogságból, akkor szenvedések és nehézségek érik őket, hiszen Isten kivezette őket, de hova? A pusztába, ahol se étel, se ital. Egyiptomban viszont ott voltak a húsos fazekak, a póréhagyma és a tök-főzelék. Éppen ezért kezdtek zúgolódni és visszavágyani a szabadulásból a fogságba. Valahogy mi is így vagyunk a megtéréssel, a szabadulással. Úgy érezzük a megtérés, a szabadulás elején, hogy még nagyobb szenvedésben vagyunk, mint a bűn fogságában.

Az Egyiptomból való kivonulás példája jól mutatja, hogy mi az ember feladata a bűn rabságából való szabadulásban: kitartani és nem lázadni, hanem bízni Istenben, hogy Ő javunkat akarja, még ha az az adott pillanatban talán kicsit másként is

tisztaságáért azonban nem hozom meg az áldozatot. Az Isten Báránya vállalja, hogy áldozattá lesz értem. Események, képek jelennek meg előttem: árulás, elfogás, kihallgatás, bűnös az ártatlan, a pilátusi tortúra, ostor, végre korona, de tövisből és a keresztút... Hányszor mondhatná: elég volt, én ártatlan vagyok, mások a bűnösök! De elhallgat, mint nyírója előtt a bárány. E szavak sorozata nem jelkép vagy mese, hanem történelem. **ÉRETTEM.**

Isten Báránya a szögek és a kereszt, a görcsök és a gúny ellenére mégis így szól: „Atyám bocsáss meg nekik, nem tudják, mit cselekszenek!”

És hogy megértsék a miertet, a lator bünbánatára elmondja: bizony mondom neked, ma vélem leszlek a paradicsomban. Beteljesedett. A megváltás kész, az Isten Báránya feláldozva, az Atya kiengesztelve. Már én is elmondhatom, akár minden percben, hogy teljes szívvel bánom... S Ő nekem is mondja: bűneid megbocsátva.

És jön a pecsét életére, megváltó munkájára: ez harmad napon **FETÁMADT.** Mennybement helyet készíteni minden megtérő bűnösnek, ha akarom nekem is.

Már csak ezt a néhány szót kell életünkbe belevinni, Tőle megtanulni:

Isten- és emberszeretet, **ÁLDOZAT.**

Ne féljetez, föltámadt Jézus, hazavár benneteket!

Gyulay Endre

látszik. Ne engedjük, hogy bűnös vágyak és kívánságaink visszacsalogassanak bennünket a fogságba, és óvakodjunk attól, hogy – átértékelve a helyzetünket – arra a megállapításra jussunk, hogy jobb volt a bűn rabságában. Ez ugyanis a Sátán személyvesztése.

Tegyük fel önmagunknak a kérdést: Nekem mitől kell megszabadulnom? Mi az én feladatom ebben és mi az Istené?

MTörv 30,15-20 Zsolt 1 Lk 9,22-25

„Mert aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt.” (Lk 9, 24a)

Az élet nehéz. Még hibákat sem kell elkövetnünk ahhoz, hogy nehéz legyen. Sok örömnünk mellett sok veszteséget és fájdalmat élünk meg. Nem tudunk mindent kézben tartani. A keresztény élet elsősorban nem tevékenység, hanem elfogadás. Amikor egy kisgyerek megüti magát, akkor fájdalomával azonnal a szüleit keresi meg. Nem kell megmentegetnünk magunkat, csak álljunk oda Atyánk elé fájdalommal, és engedjük, hogy lássa ezt a fájdalmat. Engedjük fülünknek meghallani vigasztalását, engedjük érezni az Ő ölelését!

Ma mi a te legnagyobb fájdalmad?

Vidd az Atya elé!

Iz 58,1-9a Zsolt 50 Mt 9,14-15

„Tudjátok, milyen az a böjt, amely tetszik nekem?”

(Iz 58,5)

A nagyböjti időben – mindenki számára más-ként – mindig jelen van a böjtölés. Ez egyrészt szomorúság Annak szenvedése miatt, Aki szeret, és Akit szeretünk. Másrészt a bűnbánat fontossága és szükségessége szövi át ez időszakot. Végül a Húsvét iránti örömnak is helyet kell készítenünk a 40 nap alatt.

A mai világban nem könnyű a helyes böjtölést megtalálnunk. Ebben a helyzetben az ember viszont rájön, hogy az ez iránti kellemetlenségeket ugyanúgy fel lehet ajánlani az Úrnak, mint a konkrét, előre átgondolt böjti szokásokat és gyakorlatokat.

Ha jó szívvel és mindennap keressük a módot, a kegyelem válasza nem késik sokáig. A szívünkben támadt tér, amelyet a böjt létrehozott, nem marad betöltetlenül az Úr részéről. Így nem csupán a test, hanem a lélek böjtjével átítatódva virrad majd ránk a Megváltás Ünnepe.

Helyes-e az én böjtölésem? Megfelel-e az Úrnak? /Méltó-e az Úrhoz?

Iz 58,9b-14 Zsolt 85 Lk 5,27-32
Választható emléknap: Szent Kázmér

„Akkor boldog leszel az Úrban” (Iz 58, 14)

Isten nem ígér az őt követőknek gondtalan életet, de azt igen, hogy aki az Ő útján jár, azt a kopár helyen is erővel tölti el.

Az Úr vezet, de nem épít helyettem. Mi kell ahhoz, hogy falaim épüljenek? Alázatosan várakozni Istenre; nem tenni felesleges terhet a másikra, viszont etetni kell őt, támogatni, felemelni; odafigyelni beszédére; tartózkodni a felesleges jövőmenéstől, haszonleséstől.

Életem házán mindig találok javítani valót: Milyen alpra építettem? Milyenek a falaim? Vannak-e rajta repedések, esetleg leomlott részek? Mi erősít, és mi gyengít? És a nyílászárók? Tudom-e nyitni és zárni, amikor szükséges? Jut-e be elegendő fény? Huzatos az épület vagy melegség tölti be? Pazar a külleme vagy élni is jó benne?

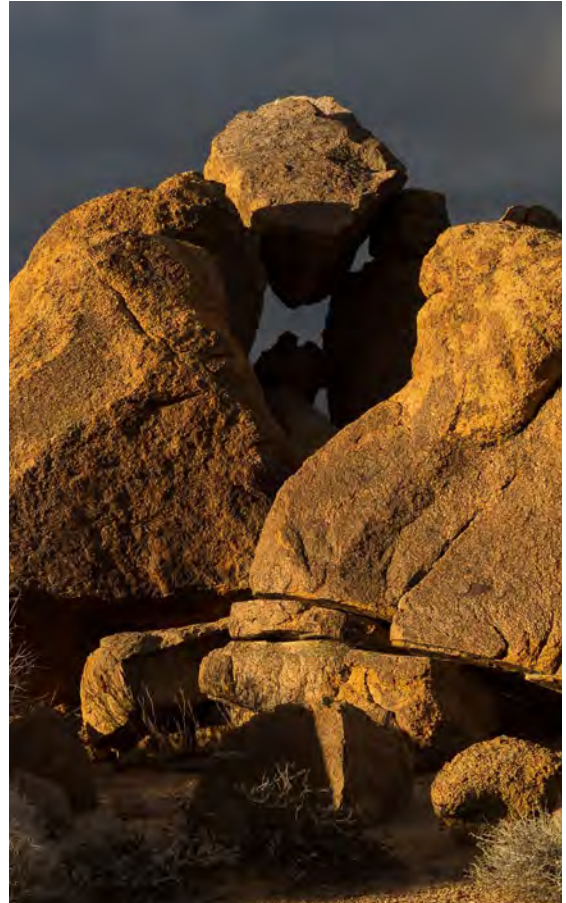
Épüljön házunk Isten dicsőségére, és akkor remélhetjük, hogy fáradozásunk nem lesz hiábavaló!

*Ter 2,7-9;3,1-7a Zsolt 50 Róm 5,12-19 rövidebb: Róm
5,12.17-19 Mt 4,1-11*

Jézus azt mondta neki: „Takarodj, sátán!” (Mt 4,10)

A mai korban él egy olyan Jézus-kép, amely Urunkat nagy barna szemű, hullámos hajú, pirosposzsgás arcú férfiként ábrázolja. Nem tudni, kitől ered ez a „kellemes” ábrázolás. Mindenesetre benem azt a benyomást kelti, mintha Jézusból hiányozna a férfiaság. Holott Jézus a legjobb példája annak, milyen egy igazi férfi. Amikor kiűzi az árusokat a templomból, nem viselkedik „kellemesen” másokkal, hanem határozott, erőt sugárzó. Amikor a sátán megkíséri, nem azt mondja, hogy „Légyszí, sátán, hagyj békén!”, hanem hogy „Takarodj!”. Határozott, tudja, mit akar, nem hunyászkodik meg, hogy „kellemes” maradjon.

Keresztény életünkben olykor Jézus határozottságát kell alkalmaznunk, ha a világ a könnyebb utat kínálja. Ha környezetünkben keresztényként akarunk élni, nem szabad félni attól, hogy olykor nemet mondjunk másoknak. Nem kell modortalannak lenni, csak határozottnak. Vagy talán azt gondolod, hogy a te álláspontod kevesebbet ér?

Lev 19,1-2.11-18 Zsolt 18 Mt 25,31-46

„Szeresd embertársadat úgy, mint magadat.”

(Lev 19,18)

A tízparancsolat, az ószövetségi törvények, majd később a jézusi főparancs – miként Jézus egész tanítása – összefoglalható ebben az egyetlen szóban: „Szeress!”

Erről beszél minden parancs: szeressétek Istent és egymást, s akkor boldogan élhettek. Ezt hirdeti minden bibliai könyv: Isten végtelenül szeret benneteket; viszonzátok hát neki, és adjátok tovább ezt a körülöttetek élőknek is. Ezzel az üzenettel jött a földre a mi megváltásunkért az Isten Fia: az Ő szeretete határtalan. Merüljünk el hát benne, és igyekezzünk minél többet magunkba fogadni belőle, hogy annál bővebben adhassuk tovább embertársainknak!

Valahogy úgy kellene élnünk, ahogyan Sík Sándor fogalmazta meg gyönyörűen egyik versében: „Vagyunk: szeressünk! Nincs tovább.”

A főparancs két részből áll, s érdekes módon az első felét valahogy mindenki könnyebben kimondja: persze, szeretem Istent mindenek felett, hiszek benne, és csak Őt szolgálom. A felebarát felé forduló szeretet értelmezése, mely igazából tettekre

váltva és nem szavakban kimondva lesz hiteles, már sokkal nehezebb. Tényleg mindenkit szeretnem kell? Tényleg mindenkivel egyformán kell bánnom? Tényleg senkit nem szabad gyűlölnöm? Tényleg mindenkin segítenem kell?

Iz 55,10-11 Zsolt 33 Mt 6,7-15

Választható emléknep:

Szent Perpétua és Felicitász vértanúk

„gondosan vigyázz tehát magadra”

Figyeljünk! Vigyázzunk! Emlékezzünk!
Magunkra. Istenre. Tetteire és parancsaira.

Jézus teljesíthetné vágyunkat az újra, a teljesen másra, a különlegesre, a múltat elsöprőre, de nem teszi.

Ezzel szemben azt mondja, semmit se veszítsünk el, semmit se hagyjunk el abból amit Isten az életünkbe írt.

Ő beteljesíti azt. Jézus életének egyik végső szava a „beteljesedett”.

A kereszt a pont a hosszú sor végén, amellyel Isten szeretetét nekünk megmutatta.

Figyeljünk! Vigyázzunk! Emlékezzünk!

Jón 3,1-10 Zsolt 50 Lk 11,29-32

Választható emléknep: Istenes Szent János szerzetes

„Jónás fölkel és elment Ninivébe az Úr parancsa szerint.”

(Jón 3,3)

Jónás megbízatást kap az Úrtól: hirdesse a fenyegető ítéletet Ninive bűnös népe felett. Mivel ő „rühellé a próféta-ságot”, elszökik, Isten másodszori kérésére azonban mégis eleget tesz a nem kívánt utasításnak. A nép hallgat a szóra, böjtöl és megmenekül. Jónás sértődötten csattan fel: „Ó, Uram, vajon nem megmondtam-e ezt már akkor, amikor még otthon voltam?”. Ő valójában nem a szelíd irgalmasságra, hanem diadalittas igazságszolgáltatásra vágyott munkájáért cserébe.

A komfortzónájából nehezen kilépő, csalódott, panaszkodó ember képét fedezhetjük fel ezen a ponton Jónásban. Ebből kiindulva elgondolkodhatunk azon, milyen lelkiürettel is tesszük meg hétköznapi feladatainkat és mindennapi jócselekedeteinket. Talán olykor fanyalgunk és szenvedünk, mint Jónás tette? Keresztény „kötelezettségeinknek” csupán csak végrehajtói vagyunk? Ki tudunk-e lépni abból a kényelmes buborékból, amiben a szeretet

cselekedeteivel járó nehézségek csak elméletben léteznek? Kérjük az irgalmas Atyát, hogy tegyen minket képessé - szívvel-lélekkel tenni a mindennapit!

*Esz 4,17n.p-r.aa-bb.gg-hh Zsolt 137 Mt 7,7-12
Választható emléknap: Római Szent Franciska szerzetesnő*

„...mennyeivel inkább ad jót mennyei Atyátok azoknak, akik kérik.” (Mt 7,11)

Az imádság Ferenc pápa katekézisének megmondolva nem más, mint az, ami megőrzi a hitet. Ima nélkül ugyanis a hit ingadozik. A Szentatya arra buzdít bennünket, hogy az Úrtól olyan hitre kérjünk, amely állhatatos, kitartó imádsággá lesz, amelynek hatására a mindennapjainkat örömben és bánatban egyaránt áthatja az irgalmas szeretet, amely összeköt bennünket testvéreinkkel és a velünk együtt érző és segítő Istennel. Az imádságban megtapasztaljuk azt, hogy sohasem vagyunk egyedül. A szívből jövő kéréseinket a jó Isten szeretete veszi körül, és teszi számunkra a lehető legmegfelelőbb módon gyümölcsözővé. A jóságos Isten megadja nekünk azt a jót, amire igazán szükségünk van. Ha ezt megérjük, akkor nemcsak fontos, vagy kritikus élethelyzetben fogunk kéréssel fordulni a Mennyei Atyához az Ő segítségét várva, hanem életünk minden napján. Ha az imádság az életünk része lesz, akkor a szívünket a Mindenható Isten szívével a hitből és a bizalomból fakadó szeretet

MÁRCIUS 9. CSÜTÖRTÖK

1. NAGYBŐJTI HÉT CSÜTÖRTÖK

mellett a hála is össze fogja kötni mindazért, amit az Ő gondoskodása által megélünk. Kérlek, nyisd meg a szíved, és a mindennapi imádságaidban tedd a kezed Isten kezébe!

Vajon minden reggel a jó Isten szerető bizalmába ajánlom-e a napomat...

MÁRCIUS 10. PÉNTEK

1. NAGYBŐJTI HÉT PÉNTEK

Ez 18,21-28 Zsolt 137 Mt 5,20-26

„Nem lehet kedves Isten előtt, aki felebarátját nem szereti.”

Sokszor ostobán viselkedik az ember: irigykedik, hadakozik, hazudozik, veszekszik, ármánykodik, fúrja-faragja embertársát. Gúnyolja és nevetségessé teszi felebarátját, mintha ez által okosabbá, viccesebbé, válna!

Legyen ez munkahely vagy iskola, család vagy kibertér.

Arra gondolsz: egy jól sikerült poén mindent megér. Egy-két gúnyos megjegyzés, igaztalan pletyka senkinek sem árt! Mások gyengeségén, fájdalomán nevetni nem nagy dolog!

És különben is, te csak viccnek szántad azt a bántónak tűnő megjegyzést. Ha a másik nem érti, akkor az ő hibája.

Ha azt gondolod, mindezek nagygyá tesznek téged társaid szemében, nagyon tévedsz. Nem fognak ezért jobban szeretni, nem fognak jobban tisztelni, vagy akár elfogadni!

Magadra ismertél? Talán van néhány megnyilvánulásod, amit másképp csinálnál? Megbántad egy-néhány sértő, bántó megjegyzésedet?

Itt az idő, hogy helyre hozd!

Eljött az idő a változásra! Próbálj szeretettel fordulni mindenkihez - legyen az számodra szimpatikus vagy kevésbé vonzó személy. Igyekezz meglátni a másikban azt, akit Jézus úgy nevez: felebarát!

MTörv 26,16-19 Zsolt 137 Mt 5,43-48

*„szeressétek ellenségeiteket,
és imádkozzatok üldözőitekért” (Mt 5,44)*

Isten szeretetre szólít minket. Nincs olyan ember, akiért Jézus Krisztus ne vállalta volna a keresztalált.

Azért küldte el Fiát, hogy próbáljon bennünket példájával rávezetni arra, hogy elfogadjuk és szeressük egymást.

A világban oly sok küzdelem fakad helytelen gondolkodásunkból. Mindannyian szembesültünk már a: *Kinek van igaza?* kérdéssel, mellyel embertársainkat ellenségünké tesszük.

Az ellenségszeretben azonban Jézus Krisztus minden értelmet meghaladó szeretetét ismerhetjük meg.

Ez az egyetlen ÚT ahhoz, hogy Krisztus mértéke szerint szeressünk. Lelki fejlődésünk legmélyebb forrása: a szeretet. Az ember meghaladja önmagát, befogadja a

szeretetet, melynek ereje átalakítja belső életét.

A szeretet minden ember alapvető hivatása. Minden ÉLET-hivatás innen ered. Hiszen az emberi lét célja: a szeretetből fakadó élet!

Megbocsátottál már ellenségednek?

Kérted Isten áldását rá?

Tér 12,1-4a Zsolt 32 2Tim 1,8b-10 Mt 17,1-9

Ragyogott az arca ... (Mt 17,2)

A képernyőn vibráló képek és videók világában élek...

Azon kapom magam, hogy már megint a facebookot pörgetem...

Hoppá, ismét elrepült másfél óra a gép előtt...

A monitorok, táblagépek és okos telefonok percenként elborítanak mesterséges fényükkel, de úgy tűnik, mindhiába: az arcom, a szívem, a lelkem nem ragyog?

Érzem, hogy többre vágyom... A fizikain túli ragyogást keresem. Tekintetemet az örök Világosság felé irányítom, ahogy Jézus tette minden nap, minden percben. „Ragyogtasd rám arcod fényét, Úram!”

S lám: nem azért láthatták meg az apostolok Isten fényét Jézusban fölragyogni, mert ő oly feltétlen bizalommal hagyatkozott rá az Atyára?

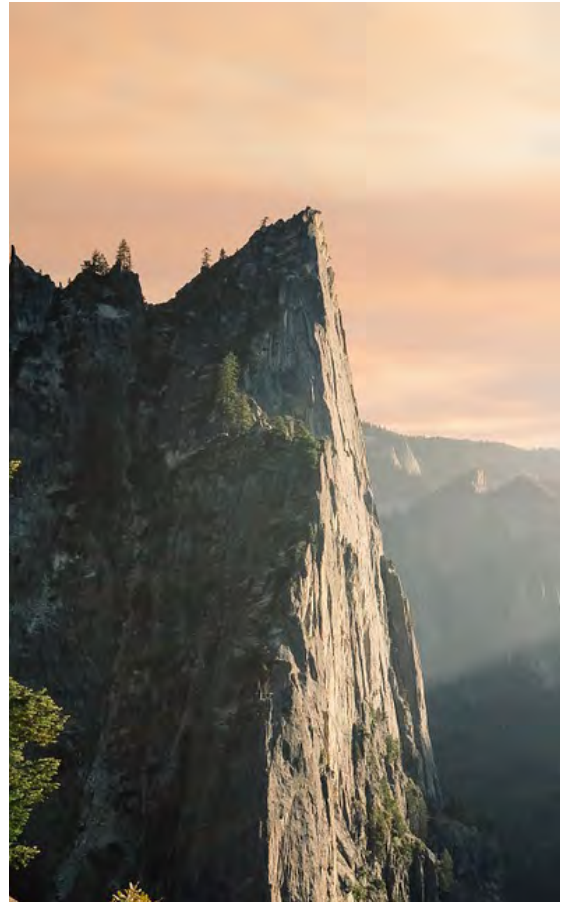
Hová irányítom tekintetemet?

Mely fényforrásnak engedem, hogy beragyogjon?

Mert ahová nézek, azzá válok.

*(Árnyék mögött fény ragyog,
Nagyobb mögött még nagyobb,
S amire nézek, az vagyok.*

Gyökössy Endre)

Dán 9,4b-10 Zsolt 78 Lk 6,36-38

Vétkeztünk, gonosz életre adtuk magunkat, gonoszságot műveltünk, elfordultunk parancsaidtól és törvényeidtől.

(Dán 9,5)

Hodász András atya szavait idézve: sokszor lelki szárazságot élünk meg az életünkben. Akár Dániel próféta, mi is elfordulunk Istentől, és letérünk az útról, amelyet Ő egyenget előttünk.

Azt gondoljuk, megfeledezett rólunk, így nem is keressük Őt a mindennapokban.

Őt tartjuk a lelki szárazságunk okának, mert nincsen minden imaalkalomkor igazi, szívet melegengető «Istenélményünk». Ez egyáltalán nem ad indokot arra, hogy hátat fordítsunk Neki, hiszen Ő a legnehezebb időkben is támaszt nyújt, és hallani szeretné a hangunkat. Mégpedig azért, mert feltétel nélkül szeret minket.

Tehát valójában ki feledkezett meg kiról?

Iz 1,10.16-20 Zsolt 49 Mt 23,1-12

*„egy a ti Mesteretek, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok”
(Mt 23,8)*

Mi mozgatja az embert? Az, hogy Istennek tetsző legyen, vagy az, hogy az emberek tetszését akarja elnyerni. A farizeusok inkább saját dicsőségüket keresték. Jézus azért is jött, hogy a Törvény ne csak papíron és ajkakon éljen, hanem a szívekben és a tettekben is. Jézus önként vállalta az utolsó helyet. Isten országában az utolsók, a semminek tűnők lesznek az elsők. Aki minden ügyét Istenre bízta, és érte vállalja a legkisebb feladatokat is, az megtalálja életének értelmét. Vissza-vissza térek-e Jézushoz, hogy beszélgessek Vele az Istennek tetszés lényegéről az Ő követéséről?

“Ti Mesternek hívtok, és nem kérdeztek engem.

Útnak neveztek, és nem jártok rajtam.

Világosságnak hívtok, de nem néztek rám.

Életnek neveztek, és nem kerestek engem.

Bölcsnek hívtok, és nem követtek engem.

Irgalmasnak neveztek, és nem kértek tőlem.

Igazságosnak hívtok, és nem bíztok bennem.

Hatalmasnak neveztek, és nem félték tőlem.

Ha egyszer örökre elvesztek, ne okoljatok engem.”

(A lübecki Krisztus-szobor felirata - Jézus panasza)

Jer 18,18-20 Zsolt 30 Mt 20,17-28

„Hozzád kiáltottam, Uram, én Istenem, és te meggyógyítottál engem.” (Zsolt 30,3)

Vannak napok, mikor nehezen megy reggel a felkelés. Mi vár rám a mai napon? Figyel-e rám ma valaki, akarják-e hallani, amit mondok? Azt élem meg, amit Jeremiás, akinek ellenségei ezt mondták: „Jöjjetek, verjük őt meg nyelvel, és ne figyeljünk egyetlen szavára sem!” Hogyan tudom így végezni a munkámat, a hivatásomat, hogyan tudom építeni Isten Országát? Ebben a fojtogató pillanatban, „Uram, hozzád kiáltottam, és Istenemhez könyörögtem.” Jézusom, Te mit éltél át, mikor még a tanítványaid sem hallották meg szavaid, s a szenvedésed megjövendölésében is a versengés, az elismerés forgott gondolataikban? Add, hogy ne az elismerő szavak, és a dicséret mozgassa életemet, add, hogy a kelyhet, amit kínálsz, ki tudjam inni! Fordítsd felém arcodat, könyörülj rajtam, sírásomat változtasd örömeinké!

Kitől várod a dicséretet, az elismerést?

Jer 17,5-10 Zsolt 1 Lk 16,19-31

„Én, az Úr, aki a szíveket vizsgálom, és kikutatom a veséket, hogy megfizessek kinek-kinek életmódja és tetteinek gyümölcse szerint.” (Jn 17, 10)

A mai nap két olvasmánya az Úr-és Emberszeretet motívumát mutatja be. Boldog az az ember, ki az Úrban bíz, halljuk. Az Úr mindenkoron ott áll mellettünk, sajnos ezt embertársainkról sok esetben nem mondhatjuk el. Szeressük az Urat, és szeressük embertársainkat, de ne csak egy-egy nap, hanem mindig, ezáltal váljunk boldogabbakká. Földi életünk során ne csak a gazdagabb réteget vegyük észre, hanem a rászorulókat is! Sokszor megtapasztaljuk Isten szeretetét embertársaink által, vegyük észre ezt a mindennapokban!

Kérdezzük meg magunktól a mai nap és a nagybőjti napokban, hogy a munkahelyemen, iskolában, az utcán milyen módon nyilvánul meg az emberszeretetem! Odafordulok-e rászoruló embertársam felé?

Ter 37,3-4.12-13a,17b-28 Zsolt 104 Mt 21,33-43.45-46
Választható emléknap: Szent Patrik püspök

„Gyertek, jön az álomlátó, öljük meg!” (Ter 37,19)

A Teremtés könyve József személyében olyan embert állít elénk, aki Istentől kapott egy álmot, egy, az életére vonatkozó tervet. Isten ezt a tervet mélyen elültette József szívében, ahonnan a legreménytelenebb helyzetek sem tudták kiirtani azt. Ez a terv ott lüktetett benne akkor is, amikor a verem mélyén ült, vagy akkor is, amikor a hazájától távoli Egyiptom uralkodójának börtönében sínylődött. Végül az álom, majd húsz év elteltével vált valóra.

Isten nekünk is készített egy-egy személyre szabott álmot, tervet, mely nemcsak a mi életünket befolyásolja, hanem sokakra hatással lehet. Ám a világ érdeke az, hogy belesimuljunk a tömegbe. Ha körülnézel, mindenki ugyanazt a stílusú hajat, ruhát viseli, a reklámok pedig arra készítetnek, hogy vedd meg azt, ami már annyi mindenkinek bevált.

De az egyediségünket és a ránk vonatkozó álmot csak akkor tudjuk megélni, ha folyamatos kapcsolatban vagyunk a minket szerető Istennel.

Elkérted már Istentől a rád vonatkozó tervét?

Mik 7,14-15.18-20 Zsolt 102 Lk 15,1-3.11-32
Választható emléknap:
Jeruzsálemi Szent Cirill püspök és egyháztanító

„én meg itt ében halok” (Lk 15,17)

Milyen fontos a tékozló fiú felismerése: „éhen halok”! Látja, nem mehet így tovább, ez az út a halálba vezet, másikat kell választania. Az éhséget - testit, lelkit egyaránt – egy ideig lehet csillapítani vagy elnyomni mindenféle gyógy- és pótszerekkel.

A szívünkbe, lelkünkbe oltott éhséget, szomjúságot, vágyakozást nem elégíthetik ki földi dolgok. Jézus a tékozló fiú példájával tanít bennünket arra, hogy éhségünket csak az „atyai házban” csillapíthatjuk.

Amikor „éhezel”, felismered-e, hogy nem a „moslék” a megoldás a problémádra? Keresd az **ATYAI HÁZAT!**

*Kiv 17,3-7 Zsolt 94 Róm 5,1-2.5-8 Jn 4,5-42
rövidebb: Jn 4,5-15.19b-26.39a.40-42*

*Adj innom! - Uram, add nekem azt a vizet,
hogy ne legyek szomjas!*

A szomjúság keresésre indít. Találni valamit vagy valakit, aki tud segíteni. Különös e két szomjas ember találkozása. Különösebb, mikor felfedezik: tudják csillapítani egymás szomját.

Jézus ismeri az emberi szomjúságot, mely szeretetre, elfogadásra, igazságra, értelmes életre vágyik, és felkínálja az élő vizet, melyet egyedül ő tud megadni. Az asszony őszintén feltárja életének szárazságát: az életadó kapcsolat hiányát, mind emberi, mind természetfeletti síkon. Ekkor találkozik szívének-lelkének kitikkadt földje az isteni szeretet forrásával, és oly mohón kortyol belőle, hogy képes róla tanúságot tenni népe előtt, akik szintén méritenek az élet vizéből Jézus látogatása által.

Adj innom! Jézus szava ma hozzám szól. Van bátorságom feltárni előtte szomjúságomat, életem elsivatagosodott területeit? Merek ma mériteni az élet vizéből?

Szent József, a Boldogságos Szűz Mária jegyese
2Sám 7,4-5a.12-44a.16 Zsolt 88 Róm 4,13.16-
18.22 Mt 1,16.18-21.24a vagy Lk 2,41-51a

„Az Úr irgalmáról énekek örökkön örökké.” Zs 88,2

Istenről énekelni igazán lélekiemelő. Ahogyan a mai nap zsoltára szólít meg a Biblia lapjain, úgy csendül meg bennünk is az Urat dicsérő dallam akkor, ha hagyjuk hangjait szárnyra kelni a szívünkben. Isten előtt kedves imádság ez. Bármilyen nehéznek, vagy éppen könnyűnek érezzük magunkat a mai napon, éppen itt van a dicséret ideje. Személyes elmélkedésünk során gondoljunk arra, hogy a Szűzanya mily végtelen hálával és boldogsággal a szívében énekelte a Magnificat Hálaénekét mindazért, amit az Úr tett vele. Mikor megtudta az anyagtól, hogy méhében gyermeket fogant, szinte még felfoghatatlanul, de annál nagyobb örömmel ujjongott az ő szíve. Hálás volt azért, mert Isten őt kiválasztotta a Megváltó édesanyjának. Boldog volt, mert tudta, hogy a Mindenható felemeli mindazokat, akik benne bíznak. Mi is idetartozunk, mert hiszünk szeretetében és erejében. Mi hogyan fogadjuk az Úr csodatetteit, amelyet cselekszik nap mint nap az életünkben?

Dán 3,25.34-43 Zsolt 24 Mt 18,21-35

„Nem mondom, hogy hétszer, hanem hetvenszer hétszer!”
(Mt 18, 22)

Voltál már úgy, hogy **másokra**, magadra, sőt Istenre is dühös voltál, haragudtál és csalódott voltál? Az érzéseinkkel nincs baj, viszont az rajtunk múlik, hogy mit kezdünk velük. Sérelmeinkért igazságot szolgáltatni csak megbocsátás útján lehet, ez hozza el az igazi békét és megnyugvást. Ilyenkor imádságainkban, szentgyónás alkalmával forduljunk bizalommal a Teremtőhöz, és kérjük, hadd tehessük le rosszsallásainkat, amelyek gátoltak abban, hogy krisztusi szeretetet közvetítsük.

Mindig megbocsájtani csak az képes, aki az Úrral való kapcsolatát nem hanyagolja el. Mindig megbocsájtani és bocsánatot kérni nem balgaság, hanem megértése annak, hogy Jézus anyira szeretett bennünket, hogy érted, értünk, mindenkiért feláldozta magát a kereszten. Irgalmas az Isten, mert botladozásaink ellenére is kegyelmébe fogad bennünket és várja, hogy teljes szívvel visszatérjünk hozzá.

Mit teszel napról napra azért, hogy Istennel való kapcsolatodat ne hanyagold el?

MTörv 4,1.5-9 Zsolt 147 Mt 5,17-19

„gondosan vigyázz tehát magadra”

Figyeljünk! Vigyázzunk! Emlékezzünk!
Magunkra. Istenre. Tetteire és parancsaira.

Jézusteljesíthetnévagyunkatazújra, ateljesenmásra, a különlegesre, a múltat elsőprőre, de nem teszi. Ezzel szemben azt mondja, semmit se veszítsünk el, semmit se hagyjunk el abból, amit Isten az életünkbe írt.

Ő beteljesíti azt. Jézus életének egyik végső szava a „beteljesedett”.

A kereszttel a pont a hosszú sor végén, amellyel Isten szeretetét nekünk megmutatta.

Figyeljünk! Vigyázzunk! Emlékezzünk!

Jer 7,23-28 Zsolt 94 Lk 11,14-23

Választható emléknap:

Mongrovejói Szent Turibiusz püspök

„Minden önmagával meghasonlott ország elpusztul, és ház házra omlik” /Lk 11,17/

Jézusnak újra azzal kell szembesülnie, hogy bár jót tett, mégis próbára akarják tenni. Megszabadított egy embert a gonosz rabságától, aki már évek óta a némaság megkötözöttségében élt. Hitetlenségük odáig süllyed, hogy a „legnagyobb jót” is a gonoszok közé sorolják. A „meghasonlás” szó jelentése: valaki önmagától vagy mástól véleményben és tettben elválk. Jézus tehát arra hívja fel vádlói figyelmét, hogy ha a sátán saját magát üzné ki, akkor nem tudná tovább kísérteni az embereket, és mindenki „szentté” válna. A faggatóit is szembesíti saját magukkal, amikor felhívja figyelmüket arra, hogy a nép fiai, akik Jézus hatására ördögöket üznek, hogyan lehetnek gonosztól megszállottak. Ezzel hallgatásra bírja vádlóit. Végül hozzáteszi, hogy ha az Úr segítségével teszik ezeket a cselekedeteket, akkor már igen közel van az Úr országa. Nem kell félniük, mert a megváltás már közel van.

MÁRCIUS 23. CSÜTÖRTÖK
3. NAGYBŐJTI HÉT CSÜTÖRTÖK

Ne feledjük, hogy Jézus Krisztus elhozta számunkra az örök életet, a sátánt pedig örökre láncra verte, így „ugat, de nem harap”.

A mindenapjainkban mennyire merünk kiállni a keresztény értékrendért, mit képviselünk az iskolában, munkahelyünkön, vagy a családjainkban?

MÁRCIUS 24. PÉNTEK
3. NAGYBŐJTI HÉT PÉNTEK

Oz 14,2-10 Zsolt 80 Mk 12,28b-34

„Ezeknél nincs nagyobb parancsolat.” (Mt 12, 31)

A felgyorsult élet, impulzusok bűvkörében élő embernek rangsorolnia kell, hogy mi a fontos számára, hiszen mindent nem bír el. Sok mindent kínálnak neki, sok mindent szeretne csinálni – a széles választék elkápráztatja, illetve zavarossá is teszi az életét. A ma emberének különösen el kell tehát gondolkodnia, hogy mi (vagy Ki) köré rendeződik élete.

Mit helyezek előtérbe? Mi az, ami mozgatórugója az életemnek? Mit helyezek középre? Mi az, ami maradandó? Döntenem kell – mi az, ami engem a jó úton tart, az üdvösségre visz? A munka, a tárgyak, a múlandó, pillanatnyi örömök? Netán a pénz az úr az életemben? Vagy inkább a barátok, a család, s még inkább az Istennel való kapcsolat? Olvassuk el a mai evangéliumot, s gondoljuk át ezeket a sorokat! Mi az, ami a számomra lényeges?

Iz 7,10-14;8,10 Zsolt 39 Zsid 10,4-10 Lk 1,26-38

„Ma hagyom beszélni magamban az Úr lelkét, mint Mária.”

MILYEN SZÉP AZ ÉDESANYA

Milyen szép Mária állandó összeszedettségében, ahogy az Evangélium bemutatja: „Megőrizte, és szívében forgatta mindezeket a szavakat..” (Lk 2,51).

...

Az Édesanya is beszélt. *Adta Jézust.* Soha senki sem volt a világon nagyobb apostol. Soha senkinek sem volt olyan szava, mint Neki, aki az *Igét* adta.

És ő hallgatott. Hallgatott, mert ketten egyszerre nem beszélhettek. A szó mindig a csendre támaszkodik, mint a festmény a háttérre.

Hallgatott, mert teremtmény. Mert a semmi nem beszél. De erre a semmire támaszkodva Jézus beszélt: kimondta önmagát. Isten – a Teremtő és Minden – beszélt a teremtmény semmiségéből.

...

Chiara Lubich

Hogyan éljem Máriát, hogyan járja át életemet illatával az ő varázsa?

1Sám 16,1b.6-7.10-13a Zsolt 22 Ef5,8-14 Jn 9,1-41
rövidebb: Jn 9,1.6-9.13-17.34-38

„Isten ugyanis nem azt nézi, amit az ember. Az ember a külsőt nézi, az Úr azonban a szívet.” (1Sám 16,7)

Sámuel királlyá keni Dávidot. A próféta nehezen ismeri fel Isten szándékát, de hallgat rá és figyel a szavára, így meglátja és teljesíti az Úr akaratát. Megérti, hogy Isten nem a látszólagos és külső formák szerint értékeli bennünket. A javak, a státuszszimbólumok előtte por és hamu. A külsőre való túlzott figyelés zsákutca, az emberi kapcsolatok megjátszott hazugsága. Ha elrugaszkodunk a belső világunktól, akkor a felszínesség széles skáláján bolyongunk, majd lassan eltévedünk.

Istennek semmi sem fontosabb, mint az, hogy mi lakik bennem. Ő az életem mélyébe lát, ismeri szívem valódi állapotát, előtte nem lehetnek titkaim. Meg kell tanulnunk a mélybe látni, megismerni és megérteni egymást. Szembenézni azzal, ami szívünk mélyén van. Nagyböjtben a keresztyén ember a megtisztulás és a megvilágosodás időszakát éli. Most kívülről befelé visz az utunk, és törekszünk azt befogadni, amit a szívünkkel szemlélünk. A tanulás időszaka ez, amikor megpróbálunk másképp

MÁRCIUS 26. VASÁRNAP
NAGYBÖJT 4. VASÁRNAPJA

látni embereket, dolgokat és helyzeteket az életünkben.

Miben szeretnék Isten kegyelméből adódóan mélyebbre tekinteni vagy mélyebbre jutni az életben?

Iz 65,17-2 Zsolt 29 Jn 4,43-54

*„Hacsak jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek.”
(Jn 4, 48)*

Mind az olvasmányban, mind pedig az evangéliumban megjelenik az élet. Míg az olvasmányban Izajás próféta hosszú életről ír, addig János evangéliumában egy fiú életének a megmentéséről olvashatunk. Ez a gyermek a halálán volt. Amikor az édesapja meghallotta, hogy Jézus a városukba érkezik, örömmel sietett elé, hogy megkérje, segítsen a fián. Jézust ugyanis már megelőzték csodáinak hírei. Az apa reményét vetette Jézusba, és kérte, hogy menjen vele. Jézus azonban azt mondta: „Hacsak jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek.” Sajnos ez a mondat az, ami döntően befolyásolja a mai ember hitét is. Hiszen ebben a mai világban a technikai eszközök nem szabnak határt annak, hogy bármit első kézből lássunk vagy halljunk. Az emberek többségének kézzel fogható bizonyítékra van szüksége ahhoz, hogy hinni tudjon, pedig úgy gondolom, hogy a mindennapokban is fel tudjuk fedezni Isten segítségét és csodáit. Lehet ez egy mosoly is, amivel Isten más emberen keresztül megajándékoz. Tudsz figyelni az életedben az apró csodákra?

Ez 47,1-9.12 Zsolt 45 Jn 5,1-16

„Uram –felelte a beteg–, nincs emberem, aki levinne a fürdőbe, amikor felkavarodik a víz.” (Jn 5,7)

Hogyan is játszódhatott le ez a jelenet? Lehet, hogy ez a beteg ember nem tudta megfizetni a segítséget; lehet, hogy a nagy zűrzavarban, tömegben, amely ezen a népszerű helyen volt, nem törődött azzal senki, hogy ott fekszik. Mindenki a maga bajával volt elfoglalva, a maga gyógyulását kereste. Feszülten várták a pillanatot, hogy felkavarodjon a víz, mert aki később lépett be a tóba, az nem gyógyult meg. Hány emberre nézett esdeklő tekintettel, segítséget remélve? De mégsem távozott el, mégis kitarott türelmesen, és remélte, hogy egyszer lesz majd embere, aki észreveszi, meghallja, segít rajta, és meggyógyulhat. Eszembe jutnak a hétköznapijaim: sajnos sokszor vagyok türelmetlen, önző. Rajtakapom magam, hogy nehéz megvárnom, amíg a másik elmondja, amit szeretne, amíg a busz megérkezik, amíg a keresett oldal betölt... Türelmetlen vagyok, csak a magam gondját látom, azzal vagyok elfoglalva.

Tudok-e én a környezetemben valakinek az embere lenni, vagy csak azt akarom folyton, hogy nekem mindig legyen emberem?

„...én akkor sem feledkezem meg rólad”

Megfeledkeztem a határidőről, megfeledkeztem arról, hogy kenyeret vegyek, megfeledkeztem a házi feladatról, a gyakorlásról. Nem jutott időm rá, hogy szerettemmel váltsak pár szót, és arra sem, hogy Istennel beszéljek.

Mennyi minden fölött siklik el figyelmünk nap mint nap, és mennyi mindenre nem jut időnk a sürgősnek tűnő teendők miatt. Aztán ha bajba kerülünk, egyből eszünkbe jut az Úr, és panaszosan mondjuk: „Elhagyott az Úr! Megfeledkezett rólam!”

És Isten előre tudja, hogy milyen szemrehányást teszünk majd neki. Emlékeztet örök hűségére, már beváltott ígéreteire. Bátorít, vigasztal, feladatra hív és biztosít arról, hogy soha de soha nem feledkezik meg rólunk.

Tudunk-e bízni ezekben az ígéretekben, és merünk-e élni velük?

„Emlékezzél, Uram, jó tetteimre!”

Amikor letérek arról az útról, melyet te mutatsz nekem, bárcsak lenne mellettem valaki, aki visszaterel hozzád!

Amikor mások letérnek útjukról, bárcsak lenne erőm mindig visszaterelni őket hozzád!

Hogy miért? **Mert te úgy szeretsz, mint senki más!**

Isten tanúságot tesz Fia által szeretetéről. Felfoghatatlan misztérium számunkra, hogy mekkora ez a szeretet, melyet képes Fia által kinyilvánítani, de megtapasztalható, s ez benne az örömhír. Nagyböjt idején, miközben Krisztus kereszthalála felé közeledünk, ne feledjük, hogy az Atya tanúságot tesz számunkra Fia tetteivel! Isten akaratát teljesítve nyerhetjük el az örök életet. Isten akaratát megélni a mindennapokban, az küzdelmet jelent, ugyanakkor erőt is ad, jó érzéssel tölt el.

Bölcs 2,1a.12-22 Zsolt 33 Jn 7,1-2.10.25-30

*„Az Igaz küldött engem, akit ti nem ismertek. Én viszont ismerem, mert tőle vagyok, és ő küldött engem.”
(Jn 7, 28-29)*

Mint ahogy oly sokszor teszi, Jézus ebben az evangéliumi történetben szavaival és tetteivel egyaránt tanít minket. Krisztus a templomban vitakozó zsidók füle hallatára emelt hangon, sőt, szó szerint nekik odakiáltva tesz tanúságot istenfűságaról, istenségéről. Tekintéllyel tanít: Ő az Atyától van, és igazán az Atya küldte. Ha a vitakozók ismernék az igaz Istent, akkor Őt is ismernék, és hallgatnának rá. Másrészt érdemes megfigyelnünk Jézus magatartását is. Szeretete elmegy a végsőikig, a kereszt örületéig – de az utat odáig az Atyával együtt, közösen tervezi és teszi meg. Az evangéliumi részlet alapján azt is gondolhatnánk, hogy taktikázik; de valójában csak egyet akar: hogy az Atya üdvözítő terve mindenben beteljesedjék. Ennek a tervnek pedig része az út is: a gyógyítások, a csodák, a tanítás; de még a vitakozó zsidók is. Ők mind a megváltás előhírnökei. A kérdés adja magát: hallgatunk-e a Fiú szavára, aki az Atya képmásaként szól hozzánk? Munkatársainak hív meg minket: azok vagyunk-e?

Jer 11,18-20 Zsolt 7 Jn 7,40-53

„Én Uram, Istenem, csak benned remélek, ments meg minden üldözőmtől, és szabadíts meg engem... Szűnjék meg a bűnösök gonoszága.” (Zsolt 7,2)

Életünk során számtalanszor tapasztaljuk meg azt a fájó valóságot, hogy nem mindig bánnak velünk igazságosan, nem mindig azt kapjuk vissza, amit adunk. Maga Jézus is megélt ugyanezt. Nem csak az örömeinkben osztozott velünk emberi léte során, hanem a szenvedéseinkben, csalódásainkban is. Jézus maga ad példát arra, hogy a minket ért sérelmekre nem az hoz vigaszt, ha visszatámadunk. Ő maga is vállalja a megpróbáltatásokat, rámutat, hogy a világ nem attól lesz jobbá, ha mindenért revansot veszünk a másikon. Azt tanítja, hogy azt tegyük a másikkal, amit szeretnénk, hogy velünk is tegyenek, és ezzel nem arra buzdít, hogy ítélkezzünk, bántsunk. Sokkal nagyobb formáló ereje van a szeretetnek, mint a szemet szemért elv véget nem érő alkalmazásának. Ő maga is eszerint élt, megmutatva ezt még szenvedésében, halálában is. Nem dühöngött, nem átkozódott, nem élt vissza istenségével, hanem szeretettel, szelíd türelemmel, áldozati bárányként viselte el az

ÁPRILIS 1.

4. NAGYBÖJTI HÉT SZOMBAT

emberek igazságtalanságait, imádkozva üldözőiért, a Mennyei Atya bocsánatát kérve rájuk.

Vajon mi képesek vagyunk személyes sérelmeinken túllépve nap, mint nap, újra és újra életre váltani a szeretet parancsát?

ÁPRILIS 2. VASÁRNAP

NAGYBÖJTI 5. VASÁRNAP

*Ez 37,12b-14 Zsolt 129 Róm 8,8-11 Jn 11,1-45 rövid-
debb: Jn 11,3-7.17.20-27.33b-45*

*„Én vagyok a föltámadás és az élet. Aki hisz bennem, még
ha meg is halt, élni fog.” (Jn 11,25)*

Mennyi veszteség és mennyi búcsúzás van az életünkben! Amikor az élet kicsavarja kezünkől azt, Akit, vagy amit szeretünk, csak állunk életünk romjainál. Jézus barátját gyászolja. Ez a történet mutatja meg igazán számunkra az új, emberséges Jézus arcát. Aki sír, együtt érez, s Márta gyászát bizakodássá változtatja: „Fel fog támadni!” Semmi sincs veszve, lesz még új kezdet, minden a helyére kerül, és minden rendben lesz! Micsoda öröm! Jézus felemeli az életünket! De előtte egy kérdésre nekünk is válaszolnunk kell: Hiszed ezt? S ha válaszunk „igen”, akkor nincs más tennivalónk, mint bizakodással, reménykedéssel várni az emberséges Jézus csodatévő jóságát.

*Dán 13,1-9.15-17.19-30.33-62 Zsolt 22 „A” és „B”
évben Jn 8,1-11 „C” évben Jn 8,12-20*

„Jézus pedig ezt mondta neki: Én sem ítélek el. Menj, és mostantól fogva többé ne vétkezz!” (Jn 8,11)

„Aki büntelen közületek, az vesse rá az első követ!” – Jézus válaszával elnémítja az asszony vádlóit. Jézus nem elítélni akar, hanem fölemelni, megtisztítani. A primitív, kicsinyes szemléletből akarja kiemelni az embert, hogy a valóságnak megfelelően tudjon értékelni, így Isten szemével tekintve többet lásson a másik emberben és önmagában is.

Magunkba tekintve elgondolkodhatunk azon, hogy mi milyen gyakran ítélkezünk mások felett, milyen sokszor bíráljuk a másik ember cselekedeteit, ahelyett, hogy a saját tetteinket, mulasztásainkat, bűneinket észrevennénk. Milyen sok esetben hisszük azt, hogy nekünk van igazunk, és a másik tévedhet.

Ha egy kicsit kilépünk önmagunkból, és Jézusra tekintünk, eszünkbe jutnak szavai: *„Én sem ítélek el.”* Ekkor felismerjük azt, hogy mi sem vagyunk különbek a másiknál, hogy mindannyian bűnösök vagyunk, és az Isten irgalmára szorulunk.

A házasságtörő asszony esete a megtérés, a változás esélyét tárja elénk. A büntől való szabadulás lehetőségét a bűnbocsánat szentsége által. Ehhez azonban először az kell, hogy beismerjük saját gyengeségeinket, bűnösségünket. Ha igazán, szívből vágyunk rá, akarunk változni, akkor megtörténik. A kegyelem által Isten felemel, és új életre indít minket.

Csak rajtunk áll a döntés, hogy milyen emberek akarunk lenni. A kíméletlen ítélkezés emberei vagy Isten irgalmas szeretetének emberei?

ÁPRILIS 4. KEDD

5. NAGYBÖJTI HÉT KEDD

Szám 21,4-9 Zsolt 101 Jn 8,21-30
Választható emléknep: Szent Izidor püspök és egyháztanító

„Aki föltekintett a rézkígyóra, életben maradt.”
(Szám 21, 9)

A választott nép belefáradt a pusztai vándorlásba, zúgolódni kezdett Isten rendelése ellen. Sokszor mi is oly könnyen belefáradhatunk a mindennapok küzdelmeibe, fellázadunk Isten ellen, megkérdőjelezzük az Ő tervét életünkre vonatkozóan.

- Miért történik ez velem? Mi a célod Uram az én életemmel? A mindennapok során, amikor elfáradunk és kétségbe esünk, emeljük fel tekintetünket Jézusra, a mi megváltónkra, aki megszabadít minket bűneinktől és meggyógyítja sebeinket.

Urunk, kérünk, bocsáss meg, hogy sokszor lázadozunk ellened, és megkérdőjelezzük a Te végtelen szeretetedet. Kérek, segíts minket, hogy a kísértések és megpróbáltatások idején mindig Terád figyeljünk, Rád bízunk magunkat, és hittel várjuk a Te gyógyító és erőt adó kegyelmedet.

Mi az, amiben a mai napon különösen kérem Jézus gyógyító kegyelmét?

ÁPRILIS 5. SZERDA

5. NAGYBÖJTI HÉT SZERDA

Dán 3,14-20.91-92.95 Zsolt 101 Jn 8,31-42
Választható emléknep: Ferrer Szent Vince áldozópap

„Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.”(Jn 8,36)

Rabnak lenni azt jelenti, hogy KORLÁTOZVA VAGYUNK jogainkban, akaratunkban, szándékainkban, viselkedésünkben, cselekedeteinkben stb. A szabadság ezzel szemben semmilyen korlátot nem hordoz magában, szabadnak lenni FELHŐTLEN érzés. Vajon az Atya raboknak teremtett volna minket és a világ csak börtön lenne? Hiszen szabad akaratunk van! A lelkünkről senki ember nem rendelkezik! Ilyen értelemben szabadon választhatjuk a rabságot és szabadon a szabadságot is. A Szentírás szerint csak az igazságban való hit vezet a szabadság útján („Mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgál.”) (Jn 8,34). A Gonoszlélek hűtlen, újra és újra lecserél másra, egy másik „SZOLGÁRA”. Amíg Jézust, az Igazságot valóban nem fogadjuk be, jönnek más megkötözöttségek, rossz szokások.

Mikor határozom el végre magam, hogy szakítsak azzal, ami fogva tart?

Ter 17,3-9 Zsolt 104 Jn 8,51-59

„Ha valaki a tanításon meggyőződik, nem ízleli meg a halált sohasem.” (Jn8, 52)

Jézus tanít minket, mint egykor az apostolokat. Az ő szavát olvassuk a Szentírás lapjain, Ő szól hozzánk az atyák, a felebarát hangján keresztül.

Tanítása nem átlagos igehirdetés, hiszen túlmutat a földi életen, mégis sokszor nem jut el hozzánk. Talán meghalljuk, de nem mindig teszünk úgy, ahogy hallottuk...

A tét igen nagy, hiszen tanítását meghallva, megtartva, tettekre váltva a jutalmunk az örök élet lehet.

„Ha ugyanis valaki csak hallgatja a tanítást, de nem követi, hasonlít ahhoz az emberhez, aki természettől kapott arcát tükörben nézegeti.” (Jakab 1,23)

Nekem mennyire fontos Jézus tanítása? Meghalom? Megtartom? Megélem?

Jer 20,10-13 Zsolt 17 Jn 10,31-42
Emléknep: De la Salle Szent János áldozópap

„...az Atya én bennem van, és én az Atyában.” (Jn10,38)

A farizeusok nem hisznek Jézusnak, mert a Messiásról alkotott képük teljesen más, mint ahogy Jézus megmutatkozik számukra. Botrány nekik, hogy Jézus Isten Fiának mondja magát. Hitetlenségük miatt bezárul a szívük, és nem képesek felfedezni az igazságot. Ragaszkodnak saját elképzeléseikhez, és ez megvakítja őket, így Isten igazsága rejtve marad számukra. Még a csodák sem gyakorolnak rájuk hatást. Jézusban csak egy embert látnak. Sokszor éltünkben mi is jobban ragaszkodunk saját elképzeléseinkhez, mint Isten tervéhez, bár azt gondoljuk jó úton járunk, mégis odabent legbelül érezzük, hogy valami hibádzik. Akaratlanul is elfordulunk Istentől, ha a saját fejünk után megyünk. Elfeledkezünk arról, hogy Jézus valóságosan cselekszik életünkben. Ő teljesen részese akar lenni életünknek, nemcsak akkor, ha szükségünk van rá, hanem a nap minden percében. Ezért újra fel kell tenni a kérdést önmagunknak: kicsoda számomra Jézus?

Ez 37,21-28 Zsolt 17 Jn 11,45-57

„Jézus a népért hal meg; sőt nemcsak a népért, hanem hogy egybegyűjtse Isten szétszóródott gyermekeit.” (Jn 11,45-57)

Jézus értem is meghalt, de meghalt
a haragosomért is, ellenségeimért is

Keresztény életem nehézsége ott kezdődik, hogy hogyan viszonyulok embertársaimhoz. Őszintén belátom-e igaz haragomat másokkal szemben? Lehet, hogy dühömben én is „szeretném eltüntetni ellenségeimet”, mondjuk, hogy

- „Követ dobok rájuk”,
- Lelkileg gyötöröm, vagy
- Üldözöm haraggal és ég-re-földre keresem őket ...

Krisztus, segíts belátnom az általam okozott fájdalmat és szenvedést! Add, hogy kinyújthassam kezemet embertársamnak testvéremnek!

Isten, könyörülj rajtam, hogy én irgalmas tudjak lenni, hogy képes legyek az igaz krisztusi szeretetre!

*Iz 50,4-7 Zsolt 21 Fil 2,6-11 Mt 26,14-27.66
rövidebb: Mt 27,11-54*

Istenem, Istenem! Miért hagytál el engem? (Mt. 27,46)

Virágvasárnap nemcsak Jézus ünnepélyes bevonulására emlékezünk, hanem a liturgikus keretek között előrehozott szenvedéstörténetét is újra átéljük.

A Megváltó szenvedésének és Isten szeretetének szoros kapcsolatát érzékelteti a passiótörténet. Szervedés és szeretet egy töről fakad. A kereszténység egy hallatlan tapasztalat örömét osztja meg a világgal: Isten nem az erőszak győzelmével hivalkodó, nem a gyengéken és kiszolgáltatottakon átgalogoló hatalmas úr, hanem velünk együtt szenvedő, érettünk, emberekért a halált is megkóstoló Isten. Így emel fel földhöz ragadtságunkból.

Jézus elhagyottsága az Isten emberek iránti szeretetének is a megnyilvánulása és kinyilatkoztatása. Jézus itt valóban magára veszi a bűnös ember sorsát, a bűn okozta elhagyottság, Istenről távoltság, Isten nélküliség érzését. Teljesen azonosul az emberrel. Isten itt a legmélyebbre ment – értünk! És ezzel végérvényesen be is töltötte ezt a mélységet, ezt az ürességet. Azóta nincs olyan mélység, üresség, ső-

tétség, ahol ne lehetne fölfedezni Istent, aki mind-
ezt magáévá tette és örökre magába vette.

Jézus elhagyottsága, az Istennel való kapcsolata-
tunk kulcsa.

Mert mindenütt, ahol nem találok, nem tapasztal-
talom Istent – akár jelen korunk Isten-nélkülisé-
gében -, ott az Ő kiáltását hallok, az Ő jelenlétét
tudhatom...

Ez a keresztény lét öröme, örömeinek gyökere:
nincs többé a világon olyan sötétség, amelyet Ő
meg nem váltott volna, amelyben személyesen jelen
nem volna...

A passiótörténet egy kicsit minket is szereplőkké
tesz. Péterek vagyunk vagy szeretett tanítványok?
Júdások? Mária Magdolnák? Pilátusok vagy Kaja-
fások?

Itt az alkalom, hogy behelyettesítsük magunkat,
hiszen nem lehetünk kívülállók. Ne hagyjuk Jézust
egyedül!

Iz 42,1-7 Zsolt 26 Jn 12,1-11

„Nyisd meg a vakok szemét, és szabadítsd ki a börtönből a foglyokat, és a tömlőből azokat, akik a sötétben ülnek.”

(Iz 42, 7)

Az idei Nagyhét legyen a bűnbánat és a lemondások ideje. Ez az időszak teljen meg imádsággal és alázattal. *„Én, az Úr hívtalak meg igazságban, én fogtam meg a kezed és én formáltalak”* – olvassuk Izsás próféta könyvében. Adjuk át magunkat teljesen a szenvedő Jézusnak, hogy alakítsa a mi szívünket az Ő szent szíve szerint! Kérjük segítségét, hogy szenvedéseinket az Ő kezébe tudjuk helyezni, és érte tudjuk felajánlani s türelemmel elviselni! «Ne felejtjük azt sem, hogy nagyhétfő a szenvedések hetének kezdete. Jézus önként megy elébe a szenvedéseknek, amelyek rá várnak. Nem menekül előlük, nem zúgolódik, nem keres kibúvót. A nagyhét passiótörténetének szenvedései, melyeket Jézus értünk vállalt, tanítsanak bennünket arra, hogy életutunk szenvedéseit, problémáit mi is zúgolódás nélküli keresztény lelkülettel fogadjuk – Szent Pál szavaival élve – , kiegészítve saját szenvedéseinkkel azt, ami még hiányzik Krisztus szenvedéseiből... A csíksomlyói kálvária egyik stációján ez olvasható: *„Keresztviselő Jézusom, tanítsd meg népedet,*

hogy krisztusi lélekkel viselje keresztjét!” Ezen a napon imádkozzunk ezért a krisztusi keresztthordozó lelkületért is.” Én milyen módon segítetek Krisztus keresztjét vinni?

Iz 49,1-6 Zsolt 70 Jn 13,21-33.36-38

Uram, hová megy? (Jn 13,36)

Péter híres kérdése akkor hangzott el, mikor Jézus arról beszélt, hogy már csak rövid ideig van velük, s ahová ő megy oda nem mehetnek a tanítványok. Péter értetlenkedett Krisztus szavain, aki többször is megjövendölte, hogy Jézusnak szenvednie kell, majd meghalnia és feltámadnia. Péter mégsem akarta megérteni mestere szándékát.

Gyakran mi is csak értetlenül állunk azok előtt a helyzetek előtt, melyet Isten elének állít. Pedig ha figyelünk rá, ha imáinkban kérdezzük tőle, ha egy-egy döntésünk előtt hozzá fordulunk, akkor megérthetjük, hogy mi a szándéka velünk. Érdemes magamba nézni, vajon szoktam-e tanácsot kérni Istentől. Elé szoktam-e tární az életem különböző nehézségeit vagy örömeit? Vagy csak mint Péter, ott vagyok az Úr közelében, de nem figyelek rá?

Iz 50,4-9a Zsolt 68 Mt 26,14-25

„Isten, az Úr nyitotta meg fületem. S én nem álltam ellen és nem hátráltam meg.” (Iz 50,4-9a)

Érdemes figyelmesen sorról sorra átolvasni, hogyan mutatja be önmagát a Szenvedő Szolga. Ami rögtön elének tárul, azok a különféle megpróbáltatások: szenvedés, gyalázat, elítélés, kítaszíttottság. Ijesztő, borzongtató. Azt is gondolhatjuk: „De jó, hogy nem nekem kell ezeket elviselnem, nem is bírnám!” Valóban, igen nehéz annak, aki nem tudja miért, kiért, milyen okból érik a megpróbáltatások. Annak is nehéz, aki nem kap szerető támogatást.

Kérdezzük ma Jézust, a Szenvedőt, hogyan és miért tudott felülemelkedni félelmén? Honnan vette a bátorságát, hogy nem hátrált meg? Hogyan tudnám elfogadni az önfeláldozó szeretetre való meghívásomat, és miért „jó” ilyennek lenni?

ÁPRILIS 13. CSÜTÖRTÖK – NAGYCSÜTÖRTÖK
AZ UTOLSÓ VACSORA MISÉJE

Kiv 12,1-8.11-14 1Kor 11 Jn 13,1-15

Ha tehat én, az Úr és a Mester megmostam a lábatokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. (Jn 13,14)

Az utolsó vacsora... drámai pillanatok, az utolsó pillanatok egyike, amikor Jézus még egyszerűen együtt van a tanítványokkal. Ő már tudja, hogy mi vár rá, a tanítványok, csak a levegőben lévő feszültséget érzékelik. Júdás már elárulta, az apostolok szívében a gyávaság már gyökeret vert. A Mester egy végső jelét akarja mutatni szeretetének függetlenül attól, hogy milyenek a körülmények. Lábmossó alázattal mutat példát a szolgálatra, amelyre született. Csak megtört szívvel lehet közeledni az üdvösséghez. Aztán étellé és itallá teszi önmagát, hogy egészen eltelhessünk vele. Tette nem szimbolikus, hanem valódi, Ő ilyen egyszerű, de minden, amit tesz, teremő erejű. A húsvét csodájához közeledve szemléljük Krisztust, aki beteljesítve az Akaratot, Igenné válik. A szenvedésből engedelmességet tanulva, a kereszten kitárt karjával átadja azt a meghívót, amely mindannyiunk üdvösségét ígéri. Hajtsunk térdet, és bűneinken bánkódva szeressük Őt, aki utunk lett.

ÁPRILIS 14. PÉNTEK

NAGYPÉNTEK

Iz 52,13-53,12 1Kor 11 Jn 18,1-19,42

„Ugyanazt a lelkiületet ápoljátok magatokban, amely Krisztus Jézusban volt.” (Fil 2,5)

Maurice Zundel svájci költő-teológus írta, hogy húsvétal az istenlét többé nem uralkodást jelent, nem hatalmat mások leigázására, hanem azt jelenti: Isten önmagát adja, mértéket nem ismerve. Jézussal az istentapasztalat megváltozik, és ennek csúcspontja a nagypénteki kereszthalál. Ettől kezdve két út áll az ember előtt: vagy elutasítja, hogy Istennel ilyen megtörténhet, káromlásnak tartja, és megítéli mindazokat, akik ezt lehetségesnek nevezik, sőt hisznek benne; vagy elgondolkodik, és értelmezni szeretné: ha valóban Isten szenvedett a kereszten, miért vállalta ezt, miért így, és mit akar ezzel kifejezni. Ez esetben már nem Istent alkalmazzuk magunkhoz, hanem mi alkalmazkodunk Istenhez. A szeretet mértéktelensége tehát csak a kölcsönösségben lesz valóságos. Isten szenvedése Isten részéről újszerű, hihetetlen vállalkozás. Az emberi hit részéről ezt elfogadni hasonlóképpen az. Isten újdonsága és az emberi hit újdonsága összecseng benne.

ÁPRILIS 15. SZOMBAT – HÚSVÉTI VIGÍLIA
URUNK FELTÁMADÁSÁNAK ÜNNEPE

Tér 1,1-2,2 Zsolt 103 A évben: Mt 28,1-10

„Ne féljete! Siessetek, vigyétek hírül testvéreimnek...” (Mt 28,10)

„Ne féljete!” Kétszer hangzik el ez a bátorító felszólítás a mai evangéliumban. Az angyal, majd a feltámadt Krisztus Urunk szól így az asszonyokhoz. Pedig mennyi félelem és kétség lehetett bennük!

Hogyan reagálnak az örök az érkezésükre? Olyan zűrös minden! És egyáltalán, ott a nagy és nehéz kő, mely elzárja a sír bejáratát; hogyan fogják megkenni az Úr testét? (Mk. 16, 1; Lk. 24, 1)

Korunk világi embere is hányszor él meg hasonló helyzetet, és rendszerint belepusztul, mert megreked. Nem bír az asszonyokhoz hasonlóan és a keresztényekhez hasonlóan hitben tovább menni az élet útján, ahol együtt jár velünk az Úr angyala, s együtt jár velünk maga az ÚR JÉZUS, aki győzelmet aratott mindenek felett, miértünk, övéiért. Boruljunk lábai elé mindannyian, imádjuk és dicsőítsük Őt mindazért, amit értünk tett! NE FÉLJÜNK! Bátran menjünk, és adjuk hírül az egész világnak, hogy minden rosszból, nehézségből van kiút, mindenre van megoldás Óáltala, Ővele és Őbenne, aki volt, aki van, és aki eljövendő!

Bátor vagyok-e elmondani embertársaimnak mindazt, amit értem, értünk tett az Úr Jézus?

ÁPRILIS 16. VASÁRNAP
HÚSVÉTVASÁRNAP

ApCsel 10,34a.37-43 Zsolt 117 Kol 3,1-4 vagy 1Kor 5,6b-8 Jn 20,1-9 este: Lk 24,13-35

Amikor asztalhoz ültek, kezébe vette a kenyeret, áldást mondott, megtörte, és odanyújtotta nekik. Erre megnyílt a szemük és felismerték. (Lk 24, 30)

A feltámadás elbeszélések, - találkozások csúcspontja, amikor megnyílik a tanítvány szeme, és felismeri mesterét. Ekkor válik tudatossá, élővé, bizonyossá számára, hogy a Mester él, tanítványával, követőjével van, továbbra is fontos számára. Ez a jelenlét felszabadító, meghívó, örömteli.

A kérdésem ilyenkor az: akar-e velem is találkozni a feltámadott Úr? Megtapasztalhatom-e jelenlétét, mint Jézus tanítványai: a tizenkettő, Mária Magdolna, az asszonyok...?

Ehhez a felismeréshez egy út vezet: a tanítvány útja, az Úr követése, a hozzá tartozókkal való közösség keresése, megélése. Hagyni, hogy kivigyen a megfélelések, a társadalom szabta határokon túl. Kivigyen a biztonságomból, az eltervezettből, az előre láthatóból, hogy új életre vezessen. Kell a nagyhét tapasztalata, az ürességé, a lelkem szegénységének megélése, amikor a kiüresedtségemben beárad mindaz a szenvedés, fájdalom, hiábavalóság, szétszakítottság, eltávolodás, ami a világban

van. Ha hajlandó vagyok ezt elszenvedni, megélni az Úrral, akkor ezt a halált átalakítja bennem feltámadássá. Ez az ő titka, misztériuma. Ha velem maradok, nem pusztít el a sok szenvedés, mely a világban van, hanem az életre vezet. Megtanít arra, hogy bízzak az ő jelenlétében, a vele való kapcsolatban akkor is, ha sötétben vagyok.

Most inkább az a kérdés: a nagyhét különböző tapasztalataim, megjelenési formáim keresztül vágyom-e arra, hogy találkozzam a Föltámadottal?

ApCsel 2,14.22-33 Zsolt 15 Mt 28,8-15

„örömmel eltelve gyorsan elhagyták a sírt” (Mt 28,8)

A Nagyböjt szent negyven napja után az örömteli húsvéti idő következik. A mai szentírási szakaszban bőven találunk szempontokat, amelyek végigkísérhetik az előttünk álló szép időszakot.

- „Jézus jött velük szemben”(Mt 28, 9): az Úr minden nap velünk is szemben fog jönni, s Feltámadottként szeretne velünk a lelkünk mélyén találkozni.
- „Leborultak előtte”(Mt 28, 9): mi is megtehetjük ezt, amikor az Oltáriszentségben jelen lévő Úr előtt vagyunk a szentségimádáson vagy a szentmisén.

- „Menjetek, vigyétek hírül testvéreimnek!”(Mt 28, 10): mi is találkozhatunk a másik emberen keresztül a közöttünk jelen lévő Jézussal, és mások is találkozhatnak Vele mibennünk.

Jézusunk, köszönjük, hogy Te vagy minden igazi öröm forrása! Segíts, hogy napról-napra éljük a Veled-lét örömét! Engedd, hogy a következő kérdésre figyeljünk: Vajon Belőled forrásznak-e a mi örömeink?

Szerzők névsora

Ábrahám Zsófi	Mázás Orsolya
Barna Erzsébet	Marianna OP
Barta Mónika	Mezeyné Szatmári Timea
Bartus Ervin	Milasin Anikó
Danyi Bernadett	Milasin Márta
Dinnyés Aletta	Nagy Róbert
Engi Vera	Nagy Tibor
Farkasné	Olasz Csaba
Wesz Bernadett	Oláh János
Fehér Mária	Pálfai Zoltán
Gábor Tamás	Piros Adorján
Gulyás Péter	Pisák Attila
Gyórfi Csaba	Serfőző Levente
Ilyés Zsolt atya	Soczó Géza
Jancsó Brigitta	Suller Melinda
Janes Zoltán	Szalainé Milasin Katalin
Jung Gabriella	Szögi Ildikó
Karsai Károly	Tarjányi Anita
Katona Attila	Tánczos Eszter
Kovács Zoltán	Tóth Evelin
Köllő Sándor	Ungvályi Péter
Liszaki Tamás	Varga Balázs
Lőrincz Dávid	Veréb László
Márton Gábor	Vigh Andrea
Máté János atya	Zólyomi-Katona Theodóra

IPC

ifjúságpasztorációs iroda

Szeged - Csanádi egyházmegye

[www.facebook.com/
ifjusagpasztoraciosiroda](http://www.facebook.com/ifjusagpasztoraciosiroda)

<http://www.ipcszeged.hu/>